

عنوان مقاله:

نقش شهرهای پایدار در حذف پدیده حاشیه نشینی

محل انتشار:

اولین همایش ملی بحران های محیط زیستی حاشیه نشینی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

علی اصغر امیرکاردوست - دکترای عمران، عضو هیئت علمی، گروه عمران دانشکده فنی، دانشگاه آزاد اسلامی رودهن

سیده سیما شاه ابراهیمی - دانشجوی دکتری عمران - مهندسی مدیریت ساخت، گروه عمران، دانشگاه آزاد اسلامی رودهن

خلاصه مقاله:

توسعه پایدار شهر محصول نگاه های جدید به عدالت اجتماعی، فضایی و محیطی نسبت به شهر است. شهرها در سال ۲۰۲۵ جمعیتی معادل ۷۵ درصد کل جهان را در حالی در خود جای خواهند داد که تقریباً ۲ درصد از فضای زندگی را در اختیار دارند. بنابراین این تراکم عجیب و بی سابقه جمعیت و نیاز عمومی به جذب منابع اساسی منجر به بهره برداری های غیر طبیعی از منابع محلی و استثمار منابع همسایگی خواهد شد. آثار این توسعه با پسماندهای غیر قابل پیش بینی به جای مانده از شهرها ادامه داشته و آلودگی ها و بیماری ها و گونه های زندگی حاشیه نشینی جدید محصول این توسعه خواهد بود. در راستای تحقق توسعه پایدار شهری می بایست شرایطی فراهم شود تا امکان بستر سازی توسعه پایدار انسانی و بهبود رفاه اجتماعی شهروندی، فراهم گردد. طراحی پایدار در ساختار شهری بر مبنای سه اصل اساسی شکل می گیرد. ناتوانی در ارائه الگویی ساده و یا روشی مشخص برای دستیابی به شهر پایدار موجب شده تا چارچوبی مفهومی برای شهر پایدار ارائه گردد. این تحقیق به بررسی توسعه پایدار شهری با دیدگاه محیط زیست می پردازد که با ارائه راهکار های موثر و نمونه های موفق شهری بعنوان بستری مناسب منجر به حل معضل حاشیه نشینی خواهد شد.

کلمات کلیدی:

شهر پایدار، حاشیه نشینی، دیدگاه محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1378095>

